

ΣΤΗ ΣΤΡΟΦΗ... (ἀναμνήσεις)

† ΔΗΜ. Φ. ΚΑΡΑΤΖΕΝΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Κατά την τακτοποίηση, από την οικογένειά του των χειρογράφων του αειμνήστου, εκλεκτού φίλου μου Δ. Φ. Καρατζένη, βρέθηκαν — μεταξύ πολλών άλλων ανεκδότητων κειμένων — και 3 σελίδες — ανεπίτιτλες — με αναμνήσεις από τον παράδεισο της παιδικής του ηλικίας.

Το πότε γράφτηκε αυτό το — γεμάτο λυρισμό αλλά και νοσταλγία — κείμενο, μας είναι άγνωστο.

Από τις τελευταίες όμως σειρές του, μπορούμε να υποθέσουμε πως θάταν λίγο πριν μας εγκαταλείψει ο συγγραφέας του για την άλλη ζωή.

Φαίνεται, πως είχαν ήδη φθάσει από το υπερπέραν κάποια «μηνύματα», για το επικείμενο ταξίδι του. Και γι' αυτό τελιώνει με το:

«Σταμάτησα στη στροφή αυτή
κ α ι θ ' α ρ γ ή σ ω να προχωρήσω σε άλλη».

ΔΗΜ. ΧΡ. ΣΤΑΜΟΣ

Από τις πολλές στροφές που κάνει ο νούς του ανθρώπου, καμμιά φορά σταματά στις μακρινές του μνήμες. Εκεί ξεχνιέται και καθηλώνεται και είναι αδύνατο να προχωρήσει, λες και ξεκουρδίστηκε το ρολόγι που τις κινεί.

Έτσι και σε μένα, όταν γυρίζει, ανεβαίνει τις στροφές στις γουρνούλες του Αηλιά και στρίβει στο πλάι του, για να περάσει την γκορτζιά του Τσίκου. Εκεί σταματά, για να ακούσει από απέναντι, στη Ράχη του Γιάννη Λάμπρη, τον πολυό άρρυθμο θόρυβο που έκαναν τα κρεμασμένα τενεκεδάκια, που αι-

ωρούντο κρεμασμένα στα σχοινιά, στη Ράχη του χωραφιού.

Κάθε χρόνο τον Αύγουστο, που ρήμαζαν τα κοράκια τα καλαμπόκια, ο Μήτσος του Γιάννη Λάμπρη, πρωί - πρωί σβέλτος και τρεχάτος, ανέβαινε το Λεπίδι, για να φθάσει γρήγορα στη Ράχη, να κτυπήσει δυνατά τα τενεκέδια, για να φοβηθούν και να απομακρυνθούν τα κοράκια — πεινούσαν κι αυτά όπως και ο κόσμος — την εποχή εκείνη.

Είχε τεντώσει σχοινιά από έλατο σε έλατο και από ξύλο σε ξύλο και από τα σχοινιά αυτά εκρέμαγε δύο - δύο τενεκέδες, που είχε μαζέψει στο χωριό, για να κτυπιούνται από τον αέρα και να φοβούνται τα κοράκια να μην πλησιάζουν. Ήταν λίγο τότε το ψωμί του χωραφιού και δεν περίσσευε για τα κοράκια. Και σαν χτυπούσε τα τενεκέδια ο Μήτσο Λάμπρη, δίνοντας το σημείο της παρουσίας του, αμέσως τότε απαντούσε ο ξάδελφός του Κώστας Χρήστου Λάμπρη από τη δική του Ράχη και ο Χρήστος Γιάννη Βλάχος πιά πέρα, κοντά δε απ' αυτούς και εγώ. Συναγερμός στα τύμπανα, δονούσε, για κάμποση ώρα, την περιφέρεια εκείνη. Και όταν επαναλάμβανε τους κρότους ένας απ' αυτούς, ακολουθούσαν οι άλλοι. Έτσι, για ένα μικρό διάστημα τα τενεκέδια και οι φωνές,
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελίδα 155)

ΣΤΗ ΣΤΡΟΦΗ...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από σελίδα 135)

δονούσαν την ατμόσφαιρα.

Το μεσημέρι, το ελαφρό αεράκι που άρχιζε να πνέει, κινούσε σιγά, απαλά, τα τενεκεδάκια, σε όλα τα χωράφια της περιοχής, σε έναν ακανόνιστο, αλλά ωραίο μουσικό ρυθμό, που δεν μπορείς πλέον να τον ξανακούσεις, καίτοι θα το ήθελες περισσότερο από καλό κομ-

μάτι μεγάλου μουσουργού.

Γι' αυτό στις πολλές στροφές του μυαλού, εσταμάτησε εδώ, για να ακούσω τον σιγανό εκείνο θόρυβο, που έκαναν τα τενεκέδια, στο μακρινό Αυγουστιάτικο μεσημέρι.

Τώρα όλοι αυτοί είναι μακαρίτες τα χωράφια άσπαρτα, χάθηκαν πια και το κοράκια.

Σταμάτησα στη στροφή αυτή και θα αργήσω να προχωρήσω σε άλλη.